

РЕШЕНИЕ

№ 2873

гр. София, 28.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, III КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 31.03.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Десислава Корнезова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Петкова

Полина Величкова

при участието на секретаря Илияна Тодорова и при участието на прокурора Мария Малинова, като разгледа дело номер **1926** по описа за **2023** година докладвано от съдия Десислава Корнезова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208-228 от АПК във вр.чл.63в от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на началник група в отдел „Пътна полиция“- СДВР, подадена чрез процесуален представител юрк. М. Д. срещу РЕШЕНИЕ № 468 от 29.01.2023г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 106-ти състав, постановено по нахд № 10673/2022г.

В касационната жалба са развити съображения за неправилност на съдебния акт, поради постановяването му в нарушение на материалния закон. Касаторът твърди, че отговорността на Р. А. Ф. е била ангажирана за извършено нарушение изразяващо се в управление на МПС, което е със служебно прекратена регистрация, в нарушение на императивното правило заложено в чл. 140, ал. 1 ЗДвП. От приложените по делото писмени доказателства ставало ясно, че към момента на извършване на нарушението процесният автомобил е бил със служебно прекратена регистрация на основание чл. 143, ал. 15 от ЗДвП. Законът не вменявал задължение на органа да уведомява собственика на автомобила за служебното прекратяване на неговата регистрацията по чл. 143, ал. 15 от ЗДвП. В чл.18б, ал. 2 от Наредба № I-45/24.03.2000г. законодателят изрично е посочил случаите, в които се уведомява собственикът за прекратяването на регистрацията, като хипотезата на чл. 143, ал. 15 от ЗДвП не била сред изброените. Незнанието на правилата за движение по пътищата и задълженията, свързани с управлението на МПС не било основание за ненаказуемост на дееца. Р. А.

Ф. е знаел от владението на кое лице взема автомобила, като същият е бил длъжен по силата на чл. 100, ал. 1 от ЗДвП да носи със себе си регистрационния талон на управлението от него автомобил. Ако той е бил изпълнил задължението си да провери всички документи на автомобила, щял да установи, че същият не е регистриран на лицето, от което го е взел и което твърди, че е собственик. С това си бездействие Р. А. Ф. е извършил нарушението под формата на небрежност, поради което и съгласно чл. 7, ал. 2 от ЗАНН правилно е била ангажирана административнонаказателната му отговорност. Р. А. Ф. не е ангажирал никакви доказателства, опровергаващи направените в акта констатации, както и доказващи неговата невинност относно вмененото му нарушение, нито е посочил форсмажорни обстоятелства, с оглед на които не е изпълнил законоустановеното си задължение.

Касаторът моли да бъде отменено решението от 29.01.2023г. на СРС, НО, 106-ти състав по нахд № 10673/2022г., като спорът се реши по същество, чрез потвърждаване на НП № 22-4332-012264/04.07.2022г.

Ответникът – Р. А. Ф., чрез процесуален представител адв. И. М. е депозирал писмен отговор по чл.213а от АПК, в който оспорва жалбата. Излага, че изводът на решаващия състав на СРС, че не е налице корелативно необходимата субективна страна на вмененото нарушение е правилен и законосъобразен. Р. А. Ф. бил само водач на МПС и за него нямало задължение да регистрира това МПС. Към момента на проверката той не е бил собственик на управлението автомобил, който е бил с регистрационни номера и е имал съответните документи. Липсвали доказателства собственика Б. В. да е уведомил ползвателя Р. Ф., че автомобилът е със служебно прекратена регистрация по чл. 143, ал.15 ЗДвП. На 11.02.2022г. Р. А. Ф. не е знаел, че собственикът Б. В. не е изпълнил своето задължение да регистрира автомобила, след закупуването му, както и не е бил уведомен от него. Това обстоятелство изключвало субективния елемент на нарушението по чл. 140, ал.1 ЗДвП, деянието не е било извършено виновно, поради което не следвало да бъде ангажирана административнонаказателната му отговорност. Моли жалбата да бъде оставена без уважение и да се потвърди решението на СРС, както и да се присъдят разноски за адвокатско възнаграждение.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА дава заключение за основателност на жалбата и за отмяна на решението на СРС.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, след като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания прилагайки нормата на чл.218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

С решение № 468 от 29.01.2023г. по нахд № 10673/2022г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 106-ти състав е отменено наказателно постановление /НП/ № 22-4332-012264 от 04.07.2022г., издадено от началник група в отдел „Пътна полиция”-СДВР, с което на основание чл.175, ал.3, пр.1 от ЗДвП на Р. А. Ф. е наложено административно наказание –глоба в размер на 200.00 /двеста/ лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 6 месеца за нарушение по чл.140, ал.1 от ЗДвП.

За да постанови решението си, първоинстанционният съд е приел писмените доказателства, представени с наказателното постановление, приобщени по реда на чл.283 НПК. Въз основа на тях е обосновал правен извод, че деянието е обективно съставомерно, но липсва субективната страна у водача Р. А. Ф. и той не е съзнавал, че е водач на МПС с прекратена регистрация. Липсата на представа относно това

фактическо обстоятелство изключвало виновно поведение на водача, както умисъл, така и непредпазливост.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по см. на чл.219 ал.1 АПК.

Касационната инстанция на основание чл.220 АПК приема за доказани и установени фактите, изложени от СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 106-ти състав. По смисъла на тази разпоредба съществува забрана за фактически установявания в касационното производство, като правомощията на съда се изразяват само в преценката дали въззивният съд правилно е приложил относимите материално-правни норми.

На 11.02.2022г. в 11.57 часа е установено, че Р. А. Ф. в [населено място] е управлявал автомобил „Пежо 106” с рег. [рег.номер на МПС] с посока на движение от [улица]към [улица], който автомобил е бил със служебно прекратена регистрация по чл.143, ал.15 от ЗДвП от дата 23.12.2021г. Автомобилът бил собственост на трето лице Б. К. В.. В тази връзка в присъствието на свидетел е съставен от И. А. И.- мл. автоконтрольор в ОПП- СДВР акт за установяване на административно нарушение № GA565712/11.02.2022г. Въз основа на изготвения акт е издадено обжалваното пред първата инстанция наказателно постановление от органите на СДВР.

При анализ на всички събрани доказателства, настоящият състав приема, че съдебното решение е правилно и не е налице основанието за неговото касиране по чл.348, ал.1, т.1 във вр. ал.2 от НПК във връзка с което излага следните правни съображения:

Съгласно визираната, като нарушена норма на чл.140, ал.1 от ЗДвП „по пътищата, отворени за обществено ползване, се допускат само моторни превозни средства и ремаркета, които са регистрирани и са с табели с регистрационен номер, поставени на определените за това места. По пътищата, включени в обхвата на платената пътна мрежа, се допускат само пътни превозни средства, за които са изпълнени задълженията по установяване на размера и заплащане на пътните такси по чл.10, ал.1 ЗП“. Санкцията за нарушаване на тези изисквания е предвидена в нормата на чл.175, ал.3 от ЗДвП, съгласно която се наказва с лишаване от право да управлява моторно превозно средство за срок от 6 до 12 месеца и с глоба от 200 до 500 лв. водач, който управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред или е регистрирано, но е без табели с регистрационен номер.

В разпоредбата на чл.143, ал.15 от ЗДвП е предвидено, че се прекратява служебно регистрацията на МПС на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство.

За да се приеме, че водачът е осъществил от субективна страна нарушение по чл.175, ал.3, пр.1 от ЗДвП не е необходимо да е действал умишлено, тъй като нормата не изисква конкретна форма на вина, за да се счете нарушението за съставомерно, т.е. то може да бъде извършено както при умисъл, така и при непредпазливост. Съгласно чл.7, ал.2 от ЗАНН, непредпазливите деяния не се наказват само в изрично предвидените случаи, като в разпоредбата на чл.175, ал.3 от ЗДвП не се изключва наказуемостта при тази форма на вината.

Разпоредбата на чл.145, ал.2 от ЗДвП вменява задължение на приобретателя на регистрирано пътно превозно средство в срок до един месец да го регистрира в службата за регистрация на пътни превозни средства по постоянния адрес или адрес на регистрацията на собственика, освен когато пътното превозно средство е придобито от търговец с цел продажба.

Съгласно чл.18б, ал.1, т.10 от Наредба № I-45 от 24.03.2000г. за регистриране, отчет, спиране от движение и пускане в движение, временно отнемане, прекратяване и възстановяване на регистрацията на МПС и ремаркета, теглени от тях и реда за предоставяне на данни за регистрираните ППС, регистрацията се прекратява по чл.143, ал.15 от ЗДвП по отношение на собственик, който в двумесечен срок от придобиването не изпълни задължението си да регистрира превозното средство.

Безспорно е установено в хода на съдебното следствие, че регистрацията на МПС с марка „Пежо 106“, [рег.номер на МПС] е била прекратена служебно с отбелязване в АИС-КАТ на 23.12.2021г., поради обстоятелството, че трето лице Б. К. В. не е пререгистрирал закупения от него автомобил. По преписката обаче липсват каквито и да е доказателства, Р. А. Ф. да е знаел за така извършеното прекратяване на регистрацията. При това положение следва да се приеме, че водачът на лекия автомобил, изобщо не е бил наясно с обстоятелството, че служебно е била прекратена регистрацията на това МПС. Поради тази причина се изключва умисъла при извършване на деянието, но доколкото на административно санкциониране подлежат и непредпазливите деяния, следва да се прецени дали същото е извършено по непредпазливост или се касае за случайно такова.

За да е налице непредпазливост е необходимо деецът да е бил длъжен и да е могъл да предвиди общественоопасния резултат, като възможността на лицето да предвиди и предотврати резултата се преценява не изобщо, а конкретно за всеки отделен случай и то в рамките на дължимото поведение, т.е. на това поведение, което се изисква в подобни случаи. Като лице, ползващо определено моторно превозно средство, Р. А. Ф. е бил длъжен да установи дали същото отговаря на всички законови изисквания, преди да започне да го управлява. Съдът намира обаче, че в конкретната ситуация той не е могъл да предвиди неправомерния резултат, а именно: управлението на служебно deregистрирано МПС. Безспорно се установи по делото, че Р. А. Ф. не е знаел, а и обективно не е могъл да узнае, че автомобилът, собственост на трето лице е със служебно прекратена регистрация от 23.12.2021г.

Тук следва да се посочи и разяснението, дадено в Тълкувателно постановление № 2/05.04.2023г. по т. дело № 3/2022г. на ОСС от НК на ВКС и I и II колегии на ВАС „не се наказва с предвиденото в чл.175, ал.3 ЗДвП административно наказание водач, който управлява моторно превозно средство, чиято регистрация е служебно прекратена по реда на чл.143, ал.10 ЗДвП, без за това да е уведомен собственикът на моторното превозно средство“. Макар това тълкувателно постановление да касае случаите за служебно прекратена регистрация поради липса на валидна застраховка „Гражданска отговорност“, приетото от касационната инстанция е напълно относимо и за настоящия казус, доколкото е необходимо да бъдат изследвани и доказани всички елементи от състава на административното нарушение, включително вината, която в административнонаказателния процес не се предполага.

По делото не се съдържат никакви писмени доказателства, че собственикът на МПС Б. К. В. е бил уведомен или е узнал за служебно прекратената регистрация на автомобила. След като Б. К. В. не е бил информиран за служебното прекратяване на регистрацията, той не би могъл да съобщи този факт и на Р. А. Ф., на който е предоставил управлението на автомобила. Служебната deregистрация на МПС по своя характер представлява ПАМ по см. на чл.22 ЗАНН и за да произведе своето правно действие, актът с който същата е наложена следва да е влязъл в сила. Обстоятелството, че принципно автомобилът подлежи на deregистрация в хипотезата

на чл.143, ал.15 от ЗДвП, не влече след себе си като пряка последица знанието на собственика му досежно този факт, доколкото той категорично не може да знае точно в кой момент/ на коя дата, автомобилът вече е deregистриран.

След като на Р. А. Ф. на 11.02.2022г. не му е било известно, че автомобилът е deregистриран, той не е осъзнавал общественотоопасния характер на извършеното от него действие по управление на автомобила и не е предвиждал или допускат настъпването на общественотоопасни последици. Ето защо липсва както умисъл, така и небрежност - незнанието на фактическото обстоятелство не се дължи на непредпазливост. Отсъствието на субективна страна от състава на нарушението по чл.175, ал.3 във вр. чл.140, ал.1 от ЗДвП прави деянието, осъществено от Р. А. Ф. несъставомерно. Налице е т.нар. извинителна грешка по чл.14, ал.1 от НК във вр. чл.11 ЗАНН, тъй като липсва умисъл за извършване на нарушението, защото на Р. А. Ф. не е бил известен факт, който принадлежи към състава на нарушението /deregистрацията/. В конкретния случай е изключен не само умисъла, но и непредпазливостта. Деянието е извършено при обстоятелства, при които отпадат всички форми на вината и следователно не се явява административно нарушение, тъй като не е извършено виновно, въпреки наличието от обективна страна на елементите от състава му.

По тези доводи и в заключение, решението от 29.01.2023г. на СРС, НО, 106-ти състав е правилно на основание чл.348, ал.1, т.1 и ал.2 от НПК и при условията и по реда на чл.221, ал.2 АПК следва да бъде потвърдено. Не се констатираха служебно основанията за касиране на съдебния акт по см. на чл.218, ал.2 АПК във вр.чл.209, т.1 и т.2 АПК.

При този изход на спора в полза на Р. А. Ф. следва да бъдат възстановени направените от него разноски в процеса, които възлизат на стойност от 550.00 /петстотин и петдесет/ лева и представляват заплатено адвокатско възнаграждение за осъществено процесуално представителство от адв. И. М., съгласно договор за правна защита и съдействие от 20.02.2023г.

По изложените съображения, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-град, III Касационен състав на основание чл.221, ал.2 АПК във вр.чл.63в ЗАНН

Р Е Ш Е Н И Е :

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 468 от 29.01.2023г., постановено по нахд № 10673/2022г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, НО, 106-ти състав.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи с адрес: [населено място], [улица] да заплати на Р. А. Ф. ЕГН [ЕГН] от [населено място],[жк], [улица] сумата от 550.00 /петстотин и петдесет/ лева на основание чл.63д, ал.1 ЗАНН.

РЕШЕНИЕТО е окончателно на основание чл.223 АПК и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.